

[Tove Lindbo Larsen]

Argumenterne imod den har været, at der er tilstrækkeligt med muligheder for at gribe ind, men så kan man jo undre sig over, at der stadig væk sker ulykker. Man kan undre sig over, at der stadig væk kommer farlige stoffer på markedet, når der er grundlag for, at man kan gribe ind.

Når forbrugerombudsmanden giver udtryk for, at man vurderer, og at man laver kvartalsindberetninger og ikke mangler muligheder for at gribe ind, kan jeg ikke rigtig forstå, at man ikke har grebet noget mere ind, for der har da været tilfælde, hvor man har kunnet konstatere, at det havde været værdifuldt, om der var blevet grebet ind. Det fortæller jo også EF-Avisen, som fru Birthe Hansen omtalte.

Der er grund til at gennemføre tilstrækkelig lovgivning til, at man kan få alle de problemer ryddet af vejen, som vi bliver konfronteret med af og til.

Ministeren sagde også, at man vil styrke arbejdet i EF, og det er jeg da godt tilfreds med. Men det, der er problemet, er jo, at arbejdet i EF går med en hastighed, som får vores tålmodighed til at briste, og derfor er vi næsten tvunget til selv at tage nogle initiativer. Det kunne jo også være, at vores initiativer kunne hjælpe EF på vej.

Informationssystemet ser vi selvfølgelig meget hen til, og at dette projekt skal fortsætte til 1990, er selvfølgelig udmærket, men det vil altså sige, at vi bliver ved med at skyde tingene ud. Det varer længere og længere, inden vi træffer en beslutning.

Jeg er da enig i, at standardisering og mærkning er ganske udmærket, men det er ikke tilstrækkeligt efter vores opfattelse. Vi er ikke overbeviste om, at speciallovene og markedsføringsloven, som også er blevet omtalt, er tilstrækkelige til at løse de problemer, der eksisterer.

Det er vores opfattelse, at der er behov for at forebygge skader, og det har faktisk også været det udvalgs opfattelse, som har siddet og arbejdet med sagen, et udvalg, der består af repræsentanter for de involverede ministerier inklusive Industriministeriet.

Den betænkning om produktsikkerhed, der blev afgivet af Industriministeriet den 3. august 1978, anbefaler en lovgivning på dette område. Industriministeriets repræsentant anbefaler selv en lovgivning på dette område, og derfor er jeg lidt ked af, at man ikke

vil følge det op, som blev besluttet allerede i 1978. Det er jo helt utroligt, at man tror, at der med den tekniske udvikling, der sker, ikke skulle være lige så stort behov nu, som der var dengang.

Jeg vil sige, at det jo ikke er den helt store forundring, man kan lægge for dagen, når man hører, at de Konservative og Venstre er 100 pct. enige med regeringen.

Jeg er enig i fru Birthe Hansens betragtninger. Det er rigtigt, at der har været legepladsulykker, legetøjsulykker og andre ting. Det er noget, som ikke burde forekomme. Jeg ved også, at Statens Husholdningsråd, der hører under Industriministeriet, har påpeget mange gange, at ulykker i hjemmet er noget, der er stærkt belastende, selvfølgelig mest for dem, de rammer, men også for samfundet som helhed. Husholdningsrådet har omtalt det meget grundigt i pjecer og »Råd og Resultater«, og jeg synes egentlig, at man skulle kigge rigtig godt efter i Industriministeriet og se, om ikke man kunne få noget oplysning dér, sådan at man kan se, at der er behov for et lovgrundlag for at hindre dette.

Hr. Frank Pedersen fra Det Radikale Venstre talte både om produktansvarslovsforslaget og om produktsikkerhedslovsforslaget, og vi sagde, da vi behandlede produktansvarsloven, at vi ikke ville stemme for den, men det var, fordi den ikke var god nok. Hr. Frank Pedersen kan være ganske sikker på, at vi vil stille nogle ændringsforslag, så produktansvarsloven bliver bedre, og så kan det være, at Det Radikale Venstre synes, det er helt fornuftigt, at vi også får en lov om produktsikkerhed. Vi skal i hvert fald gøre vores til at oplyse i så høj grad som muligt om, at der er behov for begge dele, og jeg håber ikke, at Det Radikale Venstre har misforstået dette beslutningsforslag.

Vi mener, at der er behov både for en lov om produktsikkerhed og for en lov om produktansvar. Det er vigtigt at være opmærksom på, at det er producenterne, der skal bevise, hvad det er for et materiale, de sender på markedet, akkurat som fru Elisabeth Bruun Olesen nævnte det. Det kan ikke være rigtigt, at forbrugeren skal bevise, at et stof er farligt, eller at der kan ske de og de ting ved det. Det er naturligvis producenten, der skal gøre det, men det hører under produktansvarsloven, så det skal jeg ikke sige mere om nu.